

Rom 5, 17

17: For om døden kom til å herske ved den ene, fordi denne ene falt, hvor meget mer skal da de som mottar nådens og rettferdighetsgavens overstrømmende rikdom, leve og herske ved den ene, Jesus Kristus.

Døden kom til å herske ved den ene. Allerede under v. 12 og 14 så vi på hvordan døden, bare på grunn av ett menneskes synd, lik et statsoverhodes skrekkregime hersket over alle mennesker, unge og gamle, onde og gode, konger og keisere, profeter og hellige. Alle har de måtte bøye seg for dødens banner, til tegn på at de alle har hatt del i Adams synd. Men igjen vil vi straks minne om hvor strengt påpasselig Paulus er med å minne om at hele dette dødens velde over alle mennesker, kom bare gjennom "den ene". Han har ikke latt det stå bare med ordene døden kom til å herske ved den ene, men føyer straks til fordi denne ene falt. Han har denne gjentakelsen for å understreke den sannheten som er så viktig for selve hovedsaken i det budskapet vi har foran oss, at både døden og livet kommer til oss gjennom én. For det store hovedspørsmålet er jo nettopp dette: Skal vi dømmes bare etter det vi selv har gjort - eller etter det en annen har gjort?

Loven sier: "hver den som ...", dvs. at vi hver for oss skal erverve oss evig liv, eller evig død. Men evangeliet sier: "ved den ene". Gjennom én er døden kommet over alle mennesker, allerede før de selv ved egne gjerninger var skyldig til døden. På samme måte kommer rettferdighet og evig liv over alle dem som er Kristi ætt, uten at de ved egne gjerninger har oppnådd livet. Dette er jo summen av hele Skriftens budskap.

Hvor meget mer skal da de som mottar nådens og rettferdighets-gavens overstrømmende rikdom, leve og herske ved den ene, Jesus Kristus. "Meget mer" - Paulus sier: når det ene, svake mennesket gjorde den ene synd som førte døden over alle mennesker, så skal meget mer den langt større og overmåte rike gaven, gjennom det andre mennesket, Jesus Kristus, bringe liv og salighet over alle dem som tar imot denne gaven. At alle mennesker er underlagt døden, det er så udiskutabelt at det ikke en gang finnes noen vantro som vil betvile det. Men dette dødens herredømme er kommet gjennom én. Så sier altså Paulus at som den overmåte (sv. överflödande) rikdommen i nåden og gaven gjennom det andre mennesket er uendelig større enn arven fra Adam, så mye mer sikkert og visst er det at alle Guds barn skal leve evinnelig.

De som mottar. Her forklarer nå Paulus hvem de er som skal nyte godt av all denne rikdom som Kristus tilveiebragte for oss. Han sier "de som mottar", ordrett: "de mottakende" - "de som mottar nådens og rettferdighets-gavens overstrømmende rikdom". Så spør du kanskje: Jeg har hørt om en stor og herlig gave, men hvordan skal jeg vite at den også tilhører meg? Jeg vet nok at Kristus er forsoningen for hele verdens synder (1Joh 2: 2), men alle mennesker blir likevel ikke frelst. Hvem er så de som virkelig skal få nyte godt av denne store gaven? På dette spørsmålet svarer altså Paulus her: "De som mottar gaven". Ordet som er brukt her for å "motta", er det samme som er brukt i Joh 1: 12, der det heter: "alle dem som tok imot ham, dem gav han rett til å bli Guds barn (sv: dem gav han makt til å bli Guds barn), de som tror på hans navn".

Her møter vi samme urokkelige budskap som gjennom hele Den Hellige Skrift, nemlig at "alt er ferdig" (bl. a. Mat 22: 4), og at det som gjenstår er bare at vi kommer og mottar frelsens gave. Vi kan gå gjennom alle de bud og forskrifter som Skriften lærer, men når det gjelder vår frelse, heter det bare: Å ta imot nåden og rettferdighets-gaven. Skriften bruker mange forskjellige uttrykk, men de går

alltid ut på det samme i dette avgjørende spørsmålet. Et sted heter det "tro", "tro på Herren Jesus". Jesus sier "den som kommer til meg", "om noen tørster, han komme til meg", "den som eter mitt kjød og drikker mitt blod, han blir i meg og jeg i ham". Et annet sted kalles det at de har "tvettet sine kjortler og gjort dem hvite i Lammets blod". Slik taler Skriften, og det er svært viktig at vi holder dette klart for våre hjerter.

Vi blir ofte svært opptatt med mange andre ting i Skriften, selv om de ikke har noen avgjørende betydning for liv og salighet. Skriften inneholder mang en lærdom, bud og formaninger. Åndelige menn oppstår og priser og opphøyer snart det ene, snart det andre vi bør være opptatt med og strebe etter. Og alt dette kan på sin måte være viktig og betydningsfullt, alt er kanskje hellig og godt, alt bør vi takke for og øve oss i. Men når det gjelder selve frelsen og barnekåret hos Gud - det avgjørende, store spørsmålet, - så er det bare én ting det gjelder: å ta imot gaven, nåden og rettferdighets-gaven i Kristus. "Den som har Sønnen, han har livet. Den som ikke har Guds Sønn, han har ikke livet, for livet er i Guds Sønn" (1Joh 5: 11-12).

Men om dette er klart nok, så kan en oppriktig sjel fremdeles stå famlende: Kan jeg ikke likevel bedra meg selv, på selve troen min, eller måten jeg har mottatt gaven på? Kan jeg ikke få høre det ennå klarere, hva det er å "motta nåden og rettferdighets-gaven?" Også i dette spørsmålet må det bare være Guds ord som veileder oss. En kan fare vill både til høyre og til venstre. Mange tror de har mottatt Kristus, når de én konkret gang har uttalt at de tar imot ham, og så lever sitt liv etter Guds ord og alltid opphøyer det. Andre igjen er gått konkurs på alle sine egne gjerninger og forsøk på å omvende seg. De hungrer og tørster etter rettferdighet, men setter sitt håp utelukkende til lydighet mot Kristus. De sukker og tynges bestandig i uvisshet om de egentlig har tatt imot ham.

Det er umåtelig viktig at vi ser klart og tydelig hva Skriften selv mener med det å "motta" nåden og rettferdighets-gaven. Vé den som tar feil her! Men hvis jeg virkelig vil vite hva Åndens egen mening er i Skriften, da må jeg nok være alvorlig redd for min egen ånd, mitt falske hjerte og forfalskerens makt, og bare søke å motta sannheten, selv om det skulle velte all min tidligere kristendom.

Hva det er å motta gaven, ser vi dels av ordene som omtaler dette, dels av hvordan Skriften skildrer de menneskene som Jesus selv gav det vitnesbyrd at de trodde, og var Guds rette barn. Først vil vi da se nærmere på hvordan ordet "motta" er brukt. Vi går igjen til Joh 1: 12-13, der evangelisten selv forklarer hvordan det foregår når gaven, Jesus Kristus, mottas på rett måte. Først sier han (v. 11) om Herren Kristus: "Han kom til sitt eget, og hans egne tok ikke imot ham". Over alt i Skriften, og i den evangeliske historie, ser vi hvordan dette skjer, at de ikke tar imot ham. Ubotferdige jøder (navnekristne) forakter Jesus, og lever på samme måte som vi ser det over alt i verden den dag i dag. Enten bundet opp i et jordisk sinnelag, i synd og forfengelighet. Eller i en innbilt, egen rettferdighet, der de (som jødene den gang, så også nå) utøver sin religion på bestemte tider i templet, med faster, bønn m. m. Eller slik det ofte foregår idag, at sjelene holdes "varme" gjennom kristelig aktivitet. Men med all sin tro og aktivitet er de alle like uforandrede, - ikke født på ny! Slik er altså den store massen.

Men så sier evangelisten om noen andre: "Men alle dem som tok imot ham, dem gav han rett til (sv: makt til) å bli Guds barn, de som tror på hans navn". Her har vi noen ganske andre slags mennesker. Disse som mottok ham, var de som ikke gjennom all sin kristelige aktivitet, gjennom lovens gjerninger, og heller ikke gjennom sine bønner, sin hunger eller sin tro, hadde funnet fred i sin urolige samvittighet. Men alltid, tynget under dommen, søkte og ventet de på Israels trøst. Da disse fikk høre det glade budskapet om Guds nåde gjennom Kristus, og Ånden åpenbarte dette for dem, at Jesus var Kristus, da ble de dratt så sterkt til ham at de ikke fikk ro før de hadde funnet ham. Så falt de ned for ham, bekjente sine synder, og søkte nåde. Og, legg merke til dette: Disse ble nå bundet til

ham for hele livet. De ble hans disipler og etterfølgere, så totalt skilt fra den store massen i sinn og vesen, at de av den grunn ble kalt en sekt (Apg 24: 5, 28: 22).

Ved troen på Kristus ble de forvandlet. De ble en ny "skapning" (2Kor 5: 17) som så etter hvert, mer og mer ble oppdratt for himmelen. Derfor stopper ikke Johannes med uttrykkene "dem som tok imot ham", og "de som tror på hans navn", men han tilføyer (v. 13): "De er ikke født av blod, heller ikke av kjøds vilje, heller ikke av manns vilje, men av Gud". Legg endelig merke til dette -!

Dette var det avgjørende tegnet på at de hadde mottatt gaven riktig, at de var "født av Gud", var blitt en ny "skapning" som i hele sitt vesen var bundet til Jesus. Dette innebar ikke at de var blitt feilfrie og fullkomne i denne Kristi etterfølgelse. Nei, de som Kristus selv uttalte var Guds rette barn, og som han kalte for sine "brødre", de var ennå fulle av feil på så mange måter: i kunnskap, i tro, i det å våke, i ydmykhet, åndelig styrke, o. s. v. ... Vi ser i deres historie at de falt på så mange områder, slik at Jesus stadig måtte irettesette og lære sine disipler. De trettet om hvem som var størst blant dem, de var sløve og sovnet lett inn, osv.

Men det var noe som kjennetegnet dem: De var bundet så fast til ham, de lot seg refse, og de tok lærdom av refselsen og ønsket å ha hans ord som rettesnor for sitt liv, selv om de ikke alltid lyktes i å leve etter det. Og de kunne ikke gå fra ham. De kunne heller ikke tie om ham, men ble alltid værende hos ham som hans folk, uansett hvor underlig han førte dem. Selv når de hadde det forferdelig vondt, når Satan siktet dem som hvete, når det syntes som om troens siktepunkt ble rokket, deres mot og kraft ble slått ned, deres forstand forvirret - så hadde de fremdeles noe som viste hva som var deres egentlige liv: Det var Jesus som deres lengt, deres savn og sorg dreide seg om. Det var han de tenkte på, han de talte om. Når han var borte, da hadde de sorg (og verden gledet seg). Men da han på ny viste seg for dem, frydet de seg. Det er disse ting som kjennetegner selve hjertet hos en kristen, og omtales altså i Skriften med at de "hungrer og tørster", "sukke etter Herren", "påkalle Herren". Her kan du med dine egne øyne selv se hvordan det var de mottok ham (se mer om dette i omtalen av kap. 3: 22). Du ser altså Skriftens egen forklaring på hva det er å "motta" den frelsende gaven.

Prøv deg nå selv på dette! Tilhører du den flokken som Johannes sier disse ordene om: "hans egne tok ikke imot ham", så kjenner du straks Skriftens dom over deg. Ja, selv om du tilhører den lille flokken som har vendt verden ryggen, som kjenner Skriftens budskap godt og holder det for sant og hellig, og vil bevise din tro i gjerninger, du skyr synden og legger vinn på gudfryktighet - så er du likevel bedratt, hvis det er din kristendom, din gudfryktighet, bønn, tro e. l. som du - ofte helt ubevisst - trøster deg til! Da har du ikke en slik nød for syndene dine at du behøver ligge for Jesu føtter og be om tilgivelse hver eneste dag, for dine stadige fall, hungrende etter nåde og rettferdighets-gaven.

Her behøves ikke flere ord, dommen er forlenget falt: Den som ikke "tvetter sine kjortler i Lammets blod", den som ikke skjuler seg i "bryllupsklærne", om han enn er kommet til bryllupet (de troendes forsamling på jord), skal kastes ut i mørket utenfor. Men, på den andre siden, om du har mye og bekymringsfull synd du kjemper med, - bare du har dette at du ikke kan unnvære Frelseren og syndenes forlatelse, så er det like sikkert at du til enhver tid har en stor og evig nåde - selv om du av og til opplever at den er skjult for deg. Ja, selv om du til tider kjenner deg så død og likeglad som de sovende disiplene, så du sjokkeres og tenker at dette betyr vel bare at du ikke bryr deg noe som helst om din Frelser.

Bare du likevel har et sinn som gjør at du tross alt dømmes deg selv i dette, og aldri blir virkelig glad og salig mett som når evangeliet om Kristus gjennom et eller annet ord får innpass i hjertet ditt, så du på nytt kan tro du har Guds vennskap. Dette er et usvikelig tegn på at din ånd mottar nådens gave

(og dermed en sann nådestand). Så, selv om andre tegn bare gjør deg bekymret, så du ikke fatter hvordan alt henger sammen, så er dette sikkert. Uansett hva som ellers måtte være å rose eller klandre hos deg, så er du da i alle fall under nåden og blir frelst (1Kor 3: 11-15).

Men troens hånd, som mottar gaven, kan være meget svak. Da blir alle nådens krefter, som en følge av det, også svake i deg (noe som alt sammen er beklagelig, og bør bli bedre). Men vi skal merke oss at på tross av dette er selve gaven, "nåden og rettferdighets-gaven", alltid like stor, og det eneste som kan frelse din sjel til evig liv. Dette vil nå Paulus tale videre om i det følgende:

Nådens og rettferdighets-gavens overstrømmende rikdom. Dette sikter til det vi allerede har talt om under v. 15, at den gaven vi har fått gjennom Kristus ikke bare er så stor at den motsvarer, men til og med er langt større enn - det vi tapte gjennom Adam. Dette kan være nokså lett å fatte og innse. Men vi bør tenke over hva det innebærer, - og så se om vi virkelig tror det.

Da bør vi tenke over at det store syndefordervet vi arvet gjennom Adam, ikke bare gjelder den store, generelle syndens elendighet i verdens mennesker, som ligger totalt fanget i syndens herskende makt. Nei, det viser seg jo også i den syndens elendighet som de troende har å kjempe med, og i all denne mangel på kunnskap om Guds vilje, på tro, på kjærlighet, lydighet, troskap og hellig kraft. At vi likevel gjennom Kristus har en ennå større nåde og rettferdighet, enn fordervet fra Adam, betyr altså at til og med alle disse fall og skrøpeligheter som vi sukker og kjemper under, ikke skal fordømme oss. Den nåden og rettferdighets-gaven vi har tatt imot, skal gjøre, som Paulus sier, at vi som mottok gaven likevel skal "leve og herske ved den ene, Jesus Kristus". Med alle disse syndene og kvalene fra Adam skal vi likevel ikke fortapes, men få evig liv.

For, la oss tenke litt grundigere over hva disse ordene innebærer: "nådens og rettferdighets-gavens overstrømmende rikdom". Vi kan vel ikke fatte eller forklare hvor mye som ligger i dette, så lenge vi ennå er her på jorden. Men så mye vet vi i alle fall, at Gud i sin store barmhjertighet har gitt oss en så rik og mektig hjelp i Kristus, at den - under alle mulige omstendigheter - skal være tilstrekkelig til å frelse dem som tar imot nåden. Ja, i vår aller største nød og avmakt, under synd og alt det arvegods vi har fått fra Adam, skal den opphøye oss til den aller største ære og salighet.

Men Paulus nevner spesielt den overstrømmende rikdom som rekker oss i nåden og rettferdighets-gaven. Dette betyr jo at vi gjennom Kristus har en nåde og en rettferdighet som ikke bare fyller det mål loven krever, eller er like stor som Adams rettferdighet før fallet, men at den er uendelig mye større. Og uttrykket som er brukt: "overstrømmende" rikdom, sier jo nettopp det, at rikdommen, storheten i nåden og rettferdighets-gaven strømmes over lovens "måleenhet" og alle andre sammenliknbare eller tenkelige "mål" (= "måt" - "overmåte rik" - v. 15). Og det er ikke underlig, for den er jo selve Guds egen rettferdighet, slik vi har sett det under v. 15.

Det som først og fremst følger av en slik rettferdighet, er jo at gjennom den står vi under en uendelig Guds kjærlighet og vennskap. En tilstand vi ikke ville kunne få gjennom noen rettferdighet som var oppnådd av noe som helst skapt vesen. For nå elsker Gud dem som eier hans Sønnens rettferdighet. Han elsker dem altså ikke bare som rene, syndfrie mennesker. Han elsker dem slik som han elsker sin enbårne, kjære Sønn. Kristus sier selv: "jeg i dem og du i meg, for at de skal være fullkommet til ett, for at verden kan kjenne at du har utsendt meg og elsket dem, likesom du har elsket meg" (Joh 17: 23). Men gjennom denne overstrømmende rike rettferdighet har vi ikke bare et Guds vennskap som er stort, men også ett vennskap som har en mye mer langtrekkende varighet enn hva noe annet skapt vesens rettferdighet ville kunne oppnå.

Hvis vi i oss selv var så rene og fullkomne som Adam og Eva var før fallet, men vår nådestand var avhengig av denne vår egen fullkommenhet, så ville vi, som tilfellet var med disse, kunne komme

under vreden gjennom én eneste synd. Men nå har vi en rettferdighet som er altfor stor til at den skulle kunne skades eller reduseres gjennom våre fall. Kristi rettferdighet er en "evig rettferdighet", som da også er gitt oss nettopp for våre synder, så disse ikke skal kunne fordømme oss. Og tenk, når nåden og rettferdighets-gaven i Kristus er så overstrømmende rik at den frelser de verste syndere, straks de får ta imot den, og at disse da straks føres inn under Guds høyeste nåde, - det blodrøde blir snøhvitt, det som var under vreden blir elsket, det fordømte blir salig -! Ja, da må sannelig også følgene bli at denne gaven også i all framtid skal skjerme oss for vreden, slik Luther omtaler det: At alle de synder og elendigheter som ennå henger ved oss, mot denne vår rettferdighet bare blir som gnister mot det veldige havet. Dette er nok også apostelens tanker, når han nå taler videre om disse som "mottar nådens og rettferdighets-gaven", at de ikke bare skal motta livet, og nyte dette nye livet, men også at de skal "leve og herske".

Leve og herske. Hva kan dette bety: "leve og herske"? Her menes uten tvil alt det som livet, og det å leve, kan omfatte. Og det siktes da selvsagt til all den herlige frukten av hele Kristi verk for oss. Likesom det fra Adam fulgte død, i alt som det innebar, så skal de som er i Kristus ha liv, i alt som det innebærer: allerede her i livet et guddommelig liv i sjelen, ved gjenforeningen med Gud, vår opprinnelse. Og til sist et udødelig legeme og en evig salighet i himmelen, der vi i dypeste forstand skal "leve og herske", "herske sammen med Kristus Jesus" (Åp 22: 5, 2Tim 2: 12, Rom 8: 17, 1Kor 6: 2). Men alt dette samler seg omkring ett konkret forhold, dette at de skal ha en evig nåde, og ikke mer på grunn av sine synder komme under vreden. Og alt dette bare ved å forbli i Kristus og hans rettferdighet.

Dette er det vesentlige innholdet i uttrykket "leve og herske". Denne tolkningen samstemmer da også best med det hele denne teksten taler om. Den som har en evig nåde og samfunn med Gud, den har alt som liv og salighet kan innbefatte. Og så sier altså Paulus at alt dette bare skal avhenge av dette ene: at vi "mottar nåden og rettferdighets-gaven". Hva som enn forøvrig måtte ramme et slikt menneske, så kan det ikke bli fordømt, for det har Kristus og det evige liv, som fås bare ved ham. Men disse menneskene kan falle. Og de kan siktes av djevelen så de kommer i en ynkelig forfatning. Ja, det kan se ut som om hele deres kristendom kan være ødelagt og tapt. Men de blir ikke forkastet og oppgitt av Gud, så lenge de ennå ligger ved nådestolen for å få "nåden og rettferdighets-gaven". Da har de fremdeles det evige liv. Og hemmeligheten i dette ligger i det som nå følger:

Ved den ene, Jesus Kristus. At de troende skal "leve og herske" som konger, dette har de også bare gjennom Kristus. For likesom de var ett med Adam i hans fall, slik er de ett med Kristus i hans seier og triumf. Fordi han er rettferdig, så er også de rettferdige. Fordi han er konge, så er også de konger (Åp 5: 10). Fordi han har evig liv, så har også de evig liv. For de er ett med ham, slik som de var ett med Adam. "Jeg lever, og dere skal leve", sa Herren. Og videre: "Jeg er kommet for at dere skal ha liv og ha overflod". Men glem aldri at alt dette har vi utelukkende "ved den ene, Jesus Kristus".

Hvis du lever i en åndelig søvn, da har du ikke bruk for dette, det betyr ikke noe for deg. Men er du våken, så du kjenner synden, da blir det snart slutt på å "leve og herske", ja på all trøst - hvis du glemmer dette: "ved den ene", og istedet begynner å se på deg selv og det du kan finne, og kjenner, hos deg selv. For da finner du ingen rettferdighet, men bare synd. Ingen Guds kjærlighet, men bare rettferdig vrede. Intet liv, ingen kraft, men bare død og avmakt. Men hvis du i tro kan si det slik: Kristus er rettferdig, derfor er jeg rettferdig. Kristus eier Guds kjærlighet og velbehag, derfor eier også jeg Guds kjærlighet og velbehag, osv. Da kan du i enhver situasjon, og i din største skrøpeligheit, alltid "leve og herske".

For å få den rette oppfatning av ordet "motta", gikk vi til Skriften, som forklarte med levende bilder hva ordet betød. På samme måte vil vi også finne hva det betyr å "leve og herske ved den ene". Også

dette skildres gjennom levende eksempler i Den Hellige Skrift. Men vi vil se på slike eksempler hvor det ser særdeles ille ut, hvor det har stått en hard kamp om selve livet. For ordet "herske" tyder på strid og kamp. Vi kan tenke på den salige skaren som stod med seierspalmer i hendene. En av de eldste (i himmelen) sa: "Dette er de som kommer ut av den store trengsel" (Åp 7: 14). Og hele vår kraft til å seire i striden beskrives slik: "dette er den seier som har overvunnet verden: vår tro" (1Joh 5: 4). Men troen har alltid å gjøre med ting som ikke sees, og lever under forhold hvor alt som det naturlige øye ser, er mørkt og motsatt av det som skal tros.

Å seire ved tro, å "leve og herske ved den ene", det er noe som ikke alle mennesker fatter noe av, eller i det hele tatt har behov for. Blant disse er igjen først og fremst de åndelig sovende, som tror de selv har kontroll over sin kristendom. Og dernest, de nådebarn som ennå står i sin første glede og kjærlighet, og er så lykkelige over å få ha brudgommen hos seg. Men dette er noe for disse hardt prøvede kristne. Disse som ikke ser og kjenner annet enn at synden og djevelen hersker over dem. Hos dem er ikke synden nå bare et ord, eller en tanke, men en forferdelig virkelighet. Slik er det når en kristen ikke bare kjenner på syndige tanker, lyster og begjær (som selvsagt i seg selv er forferdelig nok), men når hjertets bunnløse forderv bryter ut i syndige ord og gjerninger. Det er når sjeler som ikke har noe høyere ønske enn bare å få leve et hellig liv overfor Gud og mennesker, innimellom blir til de grader siktet av Satan, at det skjer virkelig store fall. Slike tragiske hendelser ser vi mange eksempler på i de helliges historie, og hvordan de sukker, klager og frykter for Guds vrede.

Når en kristen opplever slike ting, da blir det virkelig vanskelig for ham å fatte hvordan han skal "leve og herske"/bli frelst og salig. I en slik nød er det jeg trenger å se hva Guds ord sier. Jeg tør ikke bygge min sjels evige ve og vel på noe menneskes tanker og meninger, eller deres lærer. Jeg må høre hva Guds eget ord sier.

Hva er det Skriften sier om liknende, tragiske situasjoner? Vi vil ikke stanse ved slike tilfeller som vi oftest hører om, hvor Job, David, Peter m. fl. på tross av forferdelige fristelsesstormer og store fall i synd, likevel ble frelst "ved den ene", gjennom "nådens og rettferdighets-gavens overstrømmende rikdom". Vi vil nå istedet se på hvordan vår apostel, Paulus, selv dømmes i slike situasjoner, for at vi best kan forstå den dype og rikeste meningen med det han skriver i brevet.

I det første brevet hans til "Guds menighet i Korint" finner vi mange avklarende ord. Allerede i tredje kapitlet har vi et tydelig vitnesbyrd om at selve livet, frelsen, bare avhenger av én ting: troen, uansett hvor ille det enn forøvrig kan se ut. Først sier han i v. 11: "Ingen kan legge en annen grunnvoll enn den som er lagt, det er Jesus Kristus". Senere sier han at på denne eneste rette grunnvollen er det likevel svært forskjellig hvordan en bygger videre. Det gjelder både de som lærer (som det her synes å gjelde - konf. v. 5-10), og videre også hvordan vi praktiserer det i vårt eget liv. Disse måtene vi bygger videre på, sier han, kan være så ulike som "gull, sølv og kostbare stener", - eller "tre, høy og strå". Men så sier han: "Om det byggverk som en har reist, blir stående (når det prøves i dommens ild, v. 13), da skal han få lønn" ... Men "brenner hans verk opp, da skal han miste lønnen. Men selv skal han bli frelst, men da som gjennom ild", dvs. gjennom nød og anfektelse.

Legg merke til dette! Dette gjelder altså til og med en lærer, som vi må regne med er frelst (ettersom det står at han "skal bli frelst"), men som på grunn av at han ikke lever ved nådestolen har bygget på en så feilaktig måte at det sammenliknes med "tre, høy og strå". Dvs. at hans budskap har engasjert menigheten i saker som ikke er Guds hellige tale, men er menneskebud. En som har gjort bisaker til hovedsaker. "Slik dreper de sjeler som ikke skulle dø, og holder sjeler i live som ikke skulle leve" (Esek 13: 17-23). Dette blir forferdelig for disse som har lært slik, når de en gang får se hva de har gjort. Men selv skal de bli frelst - hvis bare de har bygget på den rette grunnvollen.

Dette er noe av det som viser hva det vil si at det er bare ved "nådens og rettferdighets-gavens overstrømmende rikdom vi kan leve og herske ved den ene, Jesus Kristus". Det kan nemlig bare skje "ved den ene, Jesus Kristus". I femte kapittel tales det om at en av forsamlingens medlemmer hadde begynt å leve i en synd så ille at den "ikke engang nevnes blant hedningene". Om denne som hadde pådratt seg blodskam dømmer Paulus slik: "han skal overgis til Satan til kjødets ødeleggelse". Satan skulle få lov å ta ham under sin voldsomme behandling. Men legg merke til hva apostelen tilføyer: "for at hans ånd kan bli frelst på den Herre Jesu dag". Så skulle altså også en slik kunne bli frelst! Og så ser vi i andre brev til samme menighet, hvordan Paulus formaner brødrene til at de, nå når mannen hadde angret, skulle "tilgi og trøste ham, for at han ikke skal gå til grunne i enda større sorg" (kap. 2).

I 1Kor 6 ser vi at han taler til dem om at det i den samme forsamlingen gikk så ille for seg at de kristne (altså brødre i Kristus) gikk til rettsak mot hverandre, "og det for vantro dommere!" sier han. Disse urettferdige skulle løse de kristnes tvister. Paulus formaner dem alvorlig til ikke å drive med slikt. Men i den samme straffetalen ser vi ham uttale at de (kristne i menigheten i Korint) likevel var blant dem som skulle dømme både verden og engler (1Kor 6: 2-3). Ennå gav han dem ikke opp, som fortapt, men formante dem til å vende om fra sine synder. Igjen et bevis på at vi frelses utelukkende "ved den ene", ofte gjennom den største trengsel.

Videre ser vi at Paulus taler om at i den samme forsamlingen var det noen som var så ustyrlige, at de til og med drakk seg fulle når de kom sammen for å dele nattverden. Han gir disse en veldig refsende advarsel, og sier at svære straffedommer skal ramme dem for slike synder. "Men", tilføyer han, "når vi blir dømt, da er det Herren som refser oss, for at vi ikke skal bli fordømt sammen med verden" (1Kor 11). Paulus gav dem altså ennå ikke opp, men mente de ennå skulle kunne frelses.

Alle disse eksemplene viser hvordan den "overstrømmende rike nådens gave", - men også bare den alene -, frelser "de som mottar nåden og rettferdighets-gaven", selv gjennom den største syndepøl. Det viser at frelsen er bare i "den ene, Jesus Kristus", og at de som tross alt av hjertet har mottatt nåden og rettferdighets-gaven, gjennom den, og bare gjennom den, skal "leve og herske". All vår egen rettferdighet er så totalt fortapt, at Gud i sin store barmhjertighet har lagt all vår frelse og salighet bare i "den ene". Måtte vi aldri glemme dette! Den som har Sønnen, han har livet!